

[Nathalie Lind.]

kale stiller; vi fastholder altså regeringen på dens eget forslag.

Men regeringen har også haft andre tanker. Vi fik et oplæg til spareforhandlinger den 21. marts i år, og dér foreslog regeringen selv, at vi skulle gå over til kun at foretage halv pristalsregulering af børnetilskuddene. Vi har stillet ændringsforslag på dette punkt. Jeg skal ikke trætte med tallene, dem kan man læse i betænkningen, men sammenlagt ville en afstemning, der gav flertal for disse ændringsforslag, betyde, at man i 1973-74 ville spare imellem 135 og 165 mill. kr., hvor socialdemokratiet altså sparer 0, og tallene for 1974-75 ville blive mellem 360 og 540 mill. kr. Det svarer ganske godt til det, som vi havde med i den fælles venstre-radikale spareplan fra den 21. marts 1973.

Man kan så spørge sig selv: hvad er der sket, hvad er årsagen til, at regeringen kommer med fornuftige forslag og derefter tager dem af bordet? Jeg har ikke anden forklaring, end at regeringen er blevet bange for sin egen skygge. For vi ved jo — det er ikke noget, vi gætter på, det har vi ministerens egne beregninger for — at i takt med, at skattestrykket stiger, stiger værdien af de skattefri børnetilskud. Stigningen siden 1970 i børnetilskuddene i kroner og øre skyldes udelukkende pristalsreguleringer. Går vi tilbage til 1968, udgjorde børnetilskud i procent af den gennemsnitlige lønindtægt, en arbejder har — den disponible indtægt vel at mærke, når skat er trukket fra — ca. 3,6 pct. I 1971 var det 4,1 pct. Det er sagt meget klart af ministerens egen statistisk-økonomiske konsulent i en redegørelse til det politisk-økonomiske udvalg i dettes bilag 35. Den stigende procent afspejler stort set alene stigningen i indkomstbeskatningen for den typiske lønmodtager. Børnetilskuddene har altså som følge af pristalsreguleringen ikke blot fastholdt deres reale værdi i de senere år, men takket være den skattefrihed, der er knyttet til børnetilskuddene, er de steget i værdi.

Når man med lys og lygte, som det er sket i de senere måneder, leder efter besparelser også inden for det sociale område, så var der vel al mulig anledning til at gengive børnetilskuddene den værdi, de egentlig var tiltænkt. Derfor har vi fra mit partis side

sammen med de radikale stillet ændringsforslag om, at man fra den 1. april næste år alene foretager halv pristalsregulering for børnetilskuddenes vedkommende.

Jeg ser som sagt ikke anden forklaring — ud over måske en forklaring, der kan gå ud på en politisk binding. Jeg ser ingen anden forklaring i øvrigt, end at regeringen, som jeg nævnte, er blevet bange for sin egen skygge. Jeg beklager, at det konservative folkeparti også ved dets ordfører her i dag, selv efter at være bekendt med den dokumentation, jeg her har gengivet, for, at børnetilskuddene er reelt mere værd, end det egentlig var tanken, ikke har kunnet støtte vores ændringsforslag.

Jeg må opfordre til, at man stemmer for det ændringsforslag under nr. 2, som er stillet af konservative, venstre og radikale, som drejer sig om, at vi ikke mener at kunne yde kompensation i anledning af, at tilskuddet til mælkeprodukter er faldet væk, og i øvrigt opfordre til, at man stemmer for de ændringsforslag, venstre og de radikale har stillet, og imod de af ministerens ændringsforslag, som alene flertallet har givet tilslutning.

Valbak: Regeringens oplæg, som vi i dag behandler anden gang, har to angivne hovedformål. Det ene: et led i besparelserne, det andet: at fjerne nogle vildskud.

Ved førstebehandlingen påviste jeg, at det var så som så med spareeffekten. I udvalgsbetænkningen er dokumentationen nu gentaget af et mindretal, V og R. Den viser, at for 1973-74 bliver effekten, når vi ser samlet på det hele, 0 kr. og for 1974-75 et beløb under 100 mill. kr.

Detter er jo langt fra regeringens oprindelige oplæg, som jeg erindrer som noget i retning af en årlig besparelse på området i 700 mill. kr.s klassen.

Mit parti har accepteret at deltage i besparelser vedrørende børnetilskuddene og familiefædelserne, besparelser med mærkbar økonomisk effekt, besparelser, som i det mindste nærmede sig regeringens oprindelige tanker, som jeg nævnte før, i 700 mill. kr.s klassen.

Under førstebehandlingen opstillede jeg i nogle punkter forslag om, hvordan en besparelse af rimelig størrelse kan nås på en afbalanceret måde, det vil sige uden —